

glemt. Det er heller ikke længe siden end i 1818 eller 1819, at der lod Klager fra Algelesø og Dind. Tilgædes var dette Tilfældet med Hensyn til Lys, hvorom man udgav særegne Skrifter, og hvor man traf særegne Foranstaltninger til at redde Den. Disse Foranstaltninger bestode deri, at man hentede Ræve og satte dem ud paa Den. Melchior siger, at det er forbausende, hvor overordentligt Martinus Kunthe formere sig, naar ingen Ræve kunne slippe over. Den samme Erfaring har man engang gjort paa Samsø. Men han siger, at der kan man udrydde dem alene ved at sætte Ræve derover; de ville gjøre Ende paa dem; og det i meget kort Tid. En Mand, som lever nu og som med Rette nyder stor Anseelse som Naturhistoriker — ikke en Stuelærd, men en Mand, som har særdeles vidt omkring paa Landet og mellem Befolkningen; og som har opholdt sig i Mark og Skov trods Nogen, nemlig Professor Schödte, udtaler sig i samme Retning i sit Forsvar for nyttige Dyr, som han kalder det og som findes i Tidsskrift for Landøkonomi for 1859, og jeg skal tillade mig at bplæse et Par Litter. Idet han omtaler den Nytte, Rævene gjør ved at fortæle Mus, siger han: en Nytte, der er særdeles betydelig især for Skovene, saa at den mange Gange opveier de Tab den — nemlig Ræven — kan anrette ved sine Rapsferier i Hønsagaarden. Saaledes tale altsaa de Mand, som kjende Danmarks Dyreverden bedst og Mand, der som sagt have særdeles meget mellem Lændmænd, og saaledes mener man ganske vist i det Land, hvor man staa høiest i Algerdyrkning og som med Hensyn til sine klimatiske Forhld ikke er meget forskjelligt fra vort. Det er dog ganske mærkverdigt, at man her vil give en Lov for at udrydde Rævene, medens man i andre Lande f. Ex. i England, gaar netop den modsatte Vej. Saaledes anfører Englands største Historieffrivere i dette Aarhundrede, som vel Macaulay er — en temmelig bekendt Mand — som et af Beviserne paa, hvilkke mageløse Fremskridt der er gjort i England siden Slutningen af det 17de Aarhundrede, følgende, som jeg har for mig nedskrevet ordret og som jeg skal tillade mig at

oplæse: „Ræven, hvis Liv nu i mange Grevstaber neppe holdes mindre helligt end et menneskeligt Væsens. I det lange Parlaement brugte Oliver St. John engang de Udtryk om Strafford, at han maatte anses lig en Ræv, som man skaanseløst maatte forfølge og dræbe uden Barmhertighed“. Han gaar videre og beskriver, hvorledes Landboerne stimlede sammen, naar de saa en Ræv og søgte at dræbe den paa alle Maader. Dette anfører han som et af Exemplerne paa, hvor barbarisk Tilstanden var overfor Nutiden; hvor man har lært at holde dette for os saa nyttige Dyr i Hævd. Da jeg ikke selv er Sagkyndig, har jeg søgt Underretning hos de Mand, der staa høiest med Hensyn til Rindstaber i denne Retning, og det er disse Mandes Mening, som jeg har tilladt mig her at anføre, idet jeg ikke har troet at burde tilbageholde den.

Ræven: At man i Almindelighed ved en 3die Behandling ikke bør opstille Forslag, som ere falde ved 2den Behandling, er en Mening, jeg ofte har hørt udtale her i Thinget, og som jeg fuldstændig deler. Jeg skulde saaledes ikke tilligemed 17 ærede andre Medlemmer have gjenopstillet mit Forslag om Rævens Fredning i Sommermaanederne; hvis jeg havde troet, at det var faldet under almindelige Omstændigheder, men dette er det efter min Overbevisning ikke, thi Afstemningen fandt Sted imod Slutningen af et meget langt Møde, paa en Tid da der kun var 59 Medlemmer tilstede, og af disse 59 Medlemmer stemte 23 for Rævens Fredning. Jeg tror saaledes ikke, at vi i denne Sag have faaet den Dom af Thinget, som jeg ialfald for min Person kunde ønske, og det er dette, der har bevæget mig til i Forening med 17 andre ærede Medlemmer atter til denne Behandling at opstille Forslaget. Idet vi saaledes have gjenoptaget dette Forslag, have vi endvidere stillet Forslag om i Sommermaanederne at frede enkelte af vore andre vilde Dattedyr, nemlig Silderen og Bæfelen; da vi have forment, at disse Dyr paa samme Maade som Ræven gjøre laigt større Nytte, end de forarsage Skade. Silderen gjør ganske vist